

Štev. 12.

V Ljubljani, 1. grudna 1911.

Leto XII.

Sveti Božič.

Prišel je sveti Božič,
prišel v belem kožuščku.
Šel je čez poljane speče,
šel ob gozdih molčecih,
hrib je pregazil in dol
v lesketajočem snegu.
V selu ob koči ubožni
je otrešel ivje blesteče,
vstopil, svetel je in lep
sedel na zapeček.

Videli so ga otroci-malčki
v zlatih nedolžnih dušicah,
videli so ga z velikimi očmi,
gledali ga zavzetih oči,
tresla so se jim srčeca

nežne razburjenosti.

Nista ga videla oče in mati,
nista videla svetega Božiča.
Tiho sta molila za malčke,
tiho molila, sklejala roke,
da bi prišel dobri, sveti Božič,
njih uboščke, sladke mačice
blagoslovit.

Nista ga videla oče in mati
v vroči, tihi molitvi.

Videli pa so ga malčki
in čutili, ko jih je gladil Božič
mehko po zlatih, svilnih kodrih
in jim gledal s smejočim očesom
v dušice majčkene.

Majdolf Ruster.

